

Předmluva editora českého překladu

Jen málokdo, „informovaný“ pouze oficiálními médii v rukou Sionu, bude ochoten uvěřit, že populární „pravicový“ politik Jörg Haider byl ve skutečnosti zasedavatel a loutka v rukou talmudských aspirantů na světovládu. V článku periodika „Pro Fide Catholica“ předložená fakta mluví zcela jasnou řečí, a – volně citováno – „na to už člověk musí vynaložit mimořádné úsilí, aby mu to uniklo“. Špinavá hra s prostoduchými voliči je zde podána do nejmenších podrobností. Takže záleží na každém, jak se ke skutečnostem postaví.

Na věci nic nemění okolnost, že článek byl napsán a publikován ještě za doby Haiderova „politického působení“ – fakta zůstávají fakty.

Kdo je Jörg Haider?

Národy nám vydalo do rukou jejich roztržité do jednotlivých politických stran, protože k vedení stranických bojů jsou nezbytné peníze, které se všechny nacházejí v našich rukou. (Protokoly sionských mudrců 9, 7)

Jaký je vlastně člověk, k němuž tolik poctivých (a naivních) národovců (nejen rakouských) upíná své naděje?

Odpověď by se dala shrnout do jediné věty: *Je lůžový bratr a politická loutka v rukou skutečných skrytých vládců, jejichž úlohou je podchytit a usměrnit nespokojené a vyděšené, jimž není osud jejich vlasti a národa zcela lhostejný.*

Co je třeba vědět o skutečném Haiderovi

I.

Muž, plný zdánlivě neslučitelných rozporů

Již koncem roku 1995 otiskl rakouský list „PNO-Nachrichten“ (orgán strany Neue Ordnung, č. 2, str. 3) následující výčet – mírně řečeno – zvláštností Jörga Haidera:

- je člen představenstva (prokazatelně zednářské frontové organizace) **Pan-evropská unie**
- je financován **Friedrich-Naumann-Stiftung** (nadací vrcholové německé zednářské strany FDP)
- hlasoval pro zostření zákona zákazu národních a vlasteneckých hnutí (jehož pomocí je brutálně umlčen každý hlas proti oficiálně zfalšovaným dějinám 20. století, tedy i proti známé „osvětivé lži“)
- je pro regulérní „přistěhovaleckou politiku“ (tedy už ne pouhý „azyl“, nýbrž rovnou „řízené přistěhovalectví“)
- považuje za velkolepé tzv. moderní umělce jako je Nitsch (který se nechvalně proslavil krvavými orgiemi)

- **napsal šestistránkový obdivný dopis Simonu Wiesenthalovi** (mj. autorovi pohádky o mýdlu ze židovských mrtvol)
- **navštívil Muzeum holocaustu v New Yorku** (splnil tedy absolutně „nezbytnou podmínku“ pro každého, kdo se chce z milosti Rothschildů stát něčím ve „velké“ politice)
- **na rozdíl od Kurta Waldheima není na americkém seznamu „watsch list“** (tedy na soupisce „nežádoucích osob“ s úředním zákazem vstupu do USA)
- **horoval v Pentagonu pro vstup Rakouska do NATO** (a tím pro internacionální místo národní politiky)

II.

Je mužem talmudismu a lóží

V létě 1994 se Haider zdánlivě distancoval od internacionální politiky zednářů a za ní stojícího jednosvětového sionismu. Veřejně prohlásil, že tehdejší rakouský kancléř Franz Vranitzky „plní jako bilderberg úkoly zednářstva“ („Kurier“, Vídeň 10. 6. 1994).

Přesto však toto obvinění samotného Vranitzkého i lóžemi řízená masmédia nijak neznepokojilo. Vranitzky prostě prohlásil, že Haiderovi je jeho členství v kroužku bilderbergů „jen sympatické“, čímž uhodil hřebík na hlavičku.

Podobně výstižně se (nechtě) vyjádřil i známý levicově extremistický zednář Wolfgang Neugebauer, pověstný „vedoucí“ neméně vykřičeného „dokumentačního archivu rakouského odporu“ (DÖW) těmito slovy: „V rámci propagandy proti Evropské unii dramaticky přibývá teorií o zednářském spiknutí. Jde o nový druh pravicového radikalismu a Haider se očividně na této vlně veze“ („Der Standard“, Vídeň 10. 6. 1994). – Vranitzky i Neugebauer řekli tentokrát výjimečně pravdu.

Poté Haider začal sice nenápadně ale pilně usilovat u Sionu o udělení vyššího – řekněme – zasvěcení. Výhradně židovská lóže B'nai B'rith mu ochotně poskytla potřebné krytí tím, že na něj „učinila oznámení“ kvůli údajnému „oživování nacismu“. A to podle článku 3g zmíněného zákona, jinak nepřekonatelného vzoru tzv. gumového paragrafu, přestože zde nebyla absolutně žádná hmatatelná skutková podstata. Tedy zcela bezzubé oznámení bez vyhlídky na případné odsouzení! Ještě pozoruhodnější okolností je zde ovšem čas. Oznámení na Haidera spočívalo na jeho výroku v ORF z 19. prosince 1995, ale bylo podáno teprve o *půl roku později*, koncem června 1996. Stalo se tak proto, že přesně v tuto dobu Haider potřeboval svou náležitou krycí legendu, neboť vrcholila příprava na jeho vyšší „zasvěcení“. O tři týdny později pak list „Kronenzeitung“ přinesl drobnou a snadno přehlédnutelnou zprávičku:

„Pod heslem ‚zpět do školních lavic‘ absolvuje nyní šéf FPÖ Jörg Haider třítydenní speciální kurz na Harvardské univerzitě v USA. Tématem školení pro ‚rychlokvašené‘ absolventy byla privatizace. Mezi přednášejícími se nachází profesor Jeffrey Sachs, který po léta radil ruské vládě. Vedoucím kurzu, jehož se zúčastnili politici z 27 zemí, je profesor Etan Scheschinski, bývalý prezident izraelského koncernu Koor“ („Kronenzeitung“, 23. 7. 1996).

Taková je tedy skutečnost. Pouze o rok dříve zveřejnil American Jewish Committee (Americký židovský výbor) ve Vídni studii, jejíž vyděšený rezultat vyzněl v kostce takto: „V žádné západoevropské zemi není tak vysoké procento antisemitů soustředěno v jedné straně jako v Rakousku u Svobodných pod předsedou Jörgem Haiderem“ („Deutsche Tagespost“, 3. 5. 1995). **A nyní najednou sedí tento mimořádně hnusný antisemitský pohlavár té nejodpornější antisemitské partaje celé západní Evropy společně s politiky ze 27 zemí v sionistickém kabinetu pod kantorskou rákoskou výhradně hebrejských duchovních veličin jako jsou Jeffrey Sachs, Etan Scheschinski, Allan Schick a Emanuel Jiminez** (podle opožděné zprávy „Neue Solidarität“, 29. 10. 1997). Posledně jmenovaný je dokonce „vůdčí postavou“ Světové banky, řízené Izraelitou Jamesem D. Wolfensohmem. A proti účasti „antisemity“ Haidera na tomto elitním semináři **neprotestoval nikdo** z Amerického židovského výboru, ani stát Izrael, doslova nikdo na celém světě!

Ostatně (pokud není zbytečné to vůbec připomínat) se staré „oznámení“ B'nai B'rith na Haidera potichoučku rozplynulo jako voda v písku!

III.

Jak přišel Haider k „moci“ a proč

1.

Prehistorie jeho nástupu k „moci“

Třeba přiznat, že „kandidátem“ vodičů loutek „Nového světového řádu“ Haider nebyl. Respektive přesněji a proto správněji řečeno on sám ano, ale jeho stoupenci jistě ne.

Je zde zapotřebí mít zcela jasno: Talmudisté a jejich zednářští přidavači „z národů“ (z nichž většina vědomě spolupracuje jen kvůli mamonu) jsou v zoufalé menšině v poměru k světovému obyvatelstvu, které má jimi být ujařmeno. Čeho se tedy musí především obávat, to je masa „gójů“. Ta je proto za všech okolností a všemi prostředky držena pod „kontrolou“ resp. „pacifikována“, zatímco je současně krok za krokem a co možná nepozorovaně vtahována do „Jednoho světa“, který si vlastně ani nepřeje.

Nejvyšší strategická zásada zednářských globalistů tedy zní: **Masu je bezpodmínečně nutno bez ustání ideologicky manipulovat médii, politiky a funkcionáři pokoncilní církve ve smyslu „Nového světového řádu“, tedy ve smyslu „levičáckém“, tj. revolučním, který je ovšem bezostyšně deklarován za politický „střed“.**

Staleté zkušenosti spiklenců ovšem učí, že každá revoluce, tedy i permanentní, plíživá, říkající si „demokratická“, nevyhnutelně vyvolává na scénu síly protirevoluční, tradiční, konzervativní a obnovitelské, na něž ani tak rafinované a intenzivní vymývání mozků nepůsobí. K takovým silám v případě potřeby patří především přísně věřící katolíci a potom hlavně v rodné zemi hluboce zakořeněné části národů. Při jejich kontrole – a tím také neutralizování jako účinné politické síly – nachází své uplatnění druhá strategická zásada: Opozice musí být jak jen možno organizo-

vána samotnými talmudisty a zednáři, a to tak, aby všechny vedoucí pozice byly od samého začátku v rukou „zasvěcenců“. A to v rukou obzvláště inteligentních a bezohledných subjektů, u nichž se herectví, přetvářka, pokrytectví a lež stávají rychle druhou přirozeností (pokud již nejsou první...). Cílem takového „organizování“ nevyhnutelně existující opozice proti „Novému světovému řádu“ je vždy nejprve pomocí obratných hesel soustředit tyto lidi, naslibovat jim třeba i modré z nebe, a pak se pomocí různých triků (v nejtěsnější skryté spolupráci s ostatními „demokraty“ všech odstínů) postarat o to, aby opoziční hnutí (nebo strana) nic reálného nedokázalo. Nejraději pochopitelně **vůbec nic**, co by mohlo zpomalit ďábelský úprk do protikřesťanského „One World“!

Z právě uvedeného důvodu je každá účast „pravicových“ stran absolutně nežádoucí. A to i přesto, že jsou **bez výjimky** vedeny „zasvěcenci“, neboť jakmile by tito pokrytci museli v tísní převzít vládní odpovědnost, byli by nuceni alespoň občas přijímat některá z dříve tak velkohubě slibovaných protirevolučních opatření, aby se vyhnuli tomu nejhoršímu, tedy palácové revoltě masy svých podvedených stoupců. Jinak řečeno byli by z čistě taktických důvodů nuceni alespoň trochu přibrzdit na cestě k „Jednomu světu“. Na tom ovšem spiklenci, kterým tak jako tak jde všechno až příliš pomalu, žádný zvláštní zájem mít nemohou!

Je tedy nabíledni tolik: Teprve tehdy a pouze tehdy, když veškeré pomlouvání ani veškeré démonizování údajně „pravicově radikální“ ba dokonce až „neonacistické“ strany i úmyslně kompromitující výstřelky jejího velkého předsedy či pokusy o rozštěpení nejsou už schopny zastavit její narůstající oblibu u voličů ostatních zaběhnutých systémových stran, musí se zkrátka kousnout do kyselého jablka! A přesně to se nyní v Rakousku stalo!

Varianta A, tedy původní pokus udržet protirevoluční část Rakouska na uzdě pomocí pozvolna ale trvale doleva driftující ÖVP (Rakouské lidové strany) se již před 15 lety ukázal jako odsouzený k neúspěchu.

Poté se nasadila varianta B, založení nové strany napravo od již zcela otevřeně levicové ÖVP. Přesněji řečeno byla k tomu účelu radikálně přešita již existující malá zednářská strana FPÖ (zcela srovnatelná s německou FDP). A to člověkem, který byl už tehdy členem této specificky lóžové strany a také jistě již tenkrát patřil k „zasvěcencům“ do lóžových tajemství. Řeč je samozřejmě o Haiderovi, který byl tehdy ještě dostatečně mladý na to, aby věrohodně sehrál roli „pravicového“ palácového revolucionáře!

Nová Haiderova strana byla ovšem myšlena pouze k tomu, aby udržela v Rakousku „pravý okraj“ názorového politického spektra co možná nejmenší, ale ten se k velkému zděšení zákulisního panstva stále rozšiřoval. A stejně tak zoufale málo pomohlo, že se do Haidera i jeho strany od první chvíle bušilo verbálními klacky jako jsou „antisemitismus“, „neonacismus“, „rasismus“ a podobně.

Když se v posledních volbách dostala Haiderova FPÖ tak blízko za ÖVP že ji dokonce hrozila předstihnout, nastoupila konečně na scénu varianta C: Pokus o rozštěpení rakouské „pravice“ ještě v poslední minutě. Do té doby se to nepraktikovalo, protože Rakousko je příliš malé (a příliš pohodlné!), než aby bylo možné prosadit podobné rozštěpení jako v německém „pravém“ partajním spektru. Přesto

však byl na přelomu jara a léta 1999 vyslán na kolbiště Karel Habsburg, stejně jako jeho otec těsně provázaný se zednářskou frontovou organizací „Panevropská unie“, aby etabloval na scénu další stranu trochu vpravo od ÖVP, ale stále ještě zřetelně levicovější než FPÖ, která by soustředila frustrované stoupence ÖVP, sebrala Svobodným nějaké to procento hlasů a v případě potřeby vytvořila koalici s SPÖ a/nebo ÖVP. Generální zkouška úspěšnosti nové strany, obratně určená na volby do Evropského parlamentu, byla pro Habsburka a jeho skutečné pány za kulisami šokem – nedostala ani celé jedno procento hlasů! Po realistickém vyhodnocení situace byla tedy varianta C potichu pohřbena.

Potom přišly tak obávané volby. Haiderovi Svobodní (FPÖ) se skutečně stali druhou nejsilnější stranou ještě i před lidovci (ÖVP), jakkoli bylo FPÖ hlasitě a nevybíravě vyhrožováno, že s ní nikdo nepůjde do koalice! A tak to byla nakonec účast FPÖ na vládě, která lóže a jejich popoháněče nakonec přiměla vytáhnout z rukávu variantu D. Když Haiderova strana měla u Rakušanů získat ještě větší oblibu, jak ukazovaly opakované průzkumy veřejného mínění, musela být opotřebovaná a neoblíbená ÖVP ještě jednou – a zcela určitě naposled – přebudována a servírována v jiné podobě. Že pak trvalo ještě celé čtvrtletí, než byla konečně veřejně ohlášena koalice ÖVP-FPÖ (která ovšem potom byla v překvapivě krátké době dojednána), to jenom dokazuje, že se jednalo pouze o „povinnou lhůtu ze stydlivosti“, která měla voličům přiblížit a učinit stravitelnější „nevyhnutelnost“ účasti FPÖ na vládě. Šlo samozřejmě o zcela jinou „nevyhnutelnost“, než jaká skutečně stála před skrytou lóžovou strategií.

2.

K čemu ten zběsilý povyk po Haiderově převzetí „moci“?

Na to existuje pouze jediná jasná odpověď, kterou si však nelze přečíst v žádných novinách ani vyslechnout v rozhlasových či televizních komentářích: **Aby se tím pomohlo Haiderovi!**

Než si věc ukážeme konkrétněji, znovu si zde připomeneme skryté Haiderovo poslání: Vzdor vůli bezmála třetiny rakouského obyvatelstva, které od něho očekává politiku jasně zaměřenou **proti** „Novému světovému řádu“, má provozovat politiku, která tento satanský jednosvětový řád naopak **pohání dopředu!** To se prakticky rovná bezmála kvadratuře kruhu a pokud se takový husarský kousek má vůbec podařit, potřebují Haider a jeho spoluspiklenci bezpodmínečně přehradnou palbu nejen ze strany zapřísáhlé levice, ale i všech „slušných demokratů“ doma i v zahraničí. Do jaké míry?

Odpověď je nasnadě. Přesně tolik, aby svým ne„zasvěceným“ stoupencům (a těch je více než 99 procent) mohli věrohodně vysvětlit, proč je pro ně naprosto nemožné změnit všechno to (nebo alespoň něco z toho), co jim dříve **slibovali** změnit!

To je tedy hlavní a základní důvod. Vedle něj existuje ještě mnoho dalších, ale ty s ním logicky souvisejí.

1) *Haiderovi současní stoupenci a voliči by mu měli přirozeně zůstat co nejdéle věrni i přesto, že neuskuteční nic z toho, co od něj očekávají. Jakmile se již jednou*

rozhodli pro „svého“ Haidera, nastupuje do hry vyzkoušený efekt solidarity s ním. Všichni se semknou kolem tak ostudně napadaného vůdce.

2) Malá, ale vlivná část protirevolučního politického spektra v FPÖ i mimo ni Haiderovi nedůvěřuje po léta, protože se (v souladu se svým skrytým pověřením) již značně odchýlil od původně „tvrdé“ linie své strany. Z počátku byl striktně **proti** vstupu Rakouska do Evropské unie, potom přece jen **pro**, byť i za jistých a dosud nesplněných podmínek... Z počátku byl rozhodně **pro** návrat cizinců do zemí jejich původu, potom už vystupoval proti příchodu **dalších** „přistěhovalců“ a nakonec už ani to ne ve všech případech... Začínal pranýřováním kolapsu rakouské kultury a skončil nadbíháním zvráceným pseudoumělcům jako je Hermann Nitsch ...A tak dále; pokračovat by se dalo ještě dlouho. Není tedy divu, že postupem doby začali mnozí o Haiderově upřímnosti pochybovat. Ale nyní, kdy se začal podílet na vládě, zdvihl se po celém světě tak zuřivý pokřik a bědování, že všichni pochybovači prostě *musí* být ujištěni o tom, o čem také podle plánu hry ujištění být *mají*: Ten muž musí být **přece jen** poctivý, jinak by přece „protistrana“ nemohla mít z něj takový strach!

3) Stejně tak výsměšně podváděná masa voličů a stoupců „občanských“ stran, levých liberálů i levičáků je politickou a mediální kampaní podněcována k nespočetným (více či méně spontánním) protihaidеровským postojům, prohlášením a akcím, které běží již prakticky samospádem a mohou trvat třeba po celé měsíce, aby tak Haiderův nimbus ještě více zdůraznily v očích jeho sympatizantů, upínajících k němu své naděje. Koho se levice tak obává, od toho lze přece právem čekat velké věci ve smyslu protirevoluce a restaurace přirozeného řádu! Nepatrné kosmetické úpravy, které Haider z alibismu provedl v rakouské multikulturně orientované jednosvětové politice, jsou stylizovány do podoby skutečně hrdinských činů, jimž se naivní masa jeho stoupců nechává zaslepovat – a to přinejmenším již po hezkou dobu...

4) Velmi tvrdá reakce zahraničí na Haiderovu účast ve vládě, zvláště výhružná slova amerického prezidenta, představitelů izraelské vlády i židovských organizací měly ovšem ještě další sledovaný cíl: Odstrašit přinejmenším alespoň část současných voličů FPÖ od toho, aby napříště udělali znovu něco tak „neslušného“, jako je volit Haiderovu stranu nebo s ní třeba jen sympatizovat. Při tom všem přirozeně vůbec nejde o stigmatizování Haiderovy osoby, ale mnohem spíše o stigmatizování protirevolučních a obnovitelských přání resp. očekávání členské základny Svobodných!

Vraťme se však zpět k hlavnímu důvodu protihaidеровského pokřiku: Má se mu tím co nejvíce napomoci v jeho úloze podat svým vyděšeným a zmateným stoupcům (pokud možno stravitelně) skutečnost, že zcela v rozporu se svou stranickou doktrínou a volebním programem „musí“ perfektně pokračovat v zednářské jednosvětové politice svých předchůdců. „Momentálně to zkrátka jinak nejde, jinak bychom byli v zahraniční politice zcela izolováni a hospodářsky zbídačeni,“ může nyní omluvně vysvětlovat.

A zde jsou (alespoň některá) tvrdá fakta, *plně potvrzující naši dosavadní analýzu*:

- Ještě během koaličního jednání koncem února lóžový bratr a předseda ÖVP Wolfgang Schüssel zcela otevřeně přehodil Haiderovi tak říkajíc výhybku („DT“, 1. 2. 2000): „Nedovolím, aby bylo Rakousko paušálně odsuzováno.“ V preambuli budoucího vládního programu bude jak zcela jasné ANO Evropě i jejímu rozšíření na Východ, tak i přiznání se k překonání vlastní minulosti. Vláda se rovněž bude hlásit k toleranci a integraci. Svůj postoj k Evropě musí Haiderovi Svobodní změnit, požadoval předseda ÖVP, ale hned dodal, že pro Svobodné to bude tím snazší, že tato strana byla původně „silně proevropským hnutím“.

- Třetího února psal internacionalista Stephan Baier, člen zednářské Panevropské unie a rakouský korespondent „Die Tagespost“ („DT“, 3. 2. 2000): „Již nikdy se nedá FPÖ zavázat k odpovědnosti laciněji než právě dnes. Pokud by byl spolkový prezident – z přesvědčení i pod nátlakem zahraničí – donucen k novým volbám, mohl by se vítěz klidně jmenovat Jörg Haider. Ten by však už podruhé nenabídl kancléřský úřad Schüsselovi a nestáhl by se do Korutan, jako tomu chválabohu bylo nyní. *A také by sotva dal podruhé svůj podpis pod perfektní evropský vládní program.*“

- Zednář Schüssel (ÖVP) i lóžový bratr Haider (FPÖ) se skutečně „sjednotili“ na „perfektním“ internacionalistickém programu. A nejen to (tamtéž): „Na mezinárodně obeslané tiskové konferenci ve Vídni se Haider jasně a jednoznačně distancoval ‚od sympatií k nacionálnímu socialismu i jakémukoli totalitnímu režimu‘ ... a přiznal, ‚že tato země je obtížena vzpomínkami na minulost‘. ... Schüssel řekl, že nová vláda i on osobně *zaujmou jasné stanovisko k holocaustu, omluví se a vynasnaží o nápravu. Je společnou vůlí vládních partnerů prohlásit se jasně pro Evropu a rozšíření Evropské unie.*“

- Už dávno „rozhodnuté“ vykročení Rakouska směrem k internacionalismu, které se však nestalo za dosavadní SPÖ, bude nyní provedeno *zrovna a právě* – s Haiderem („DT“, 5. 2. 2000). V oblasti zahraniční politiky sice „nový vládní program nepředpokládá vstup do NATO, kterému zatím SPÖ bránila, avšak stále ještě neutrální Rakousko ‚*se má aktivně podílet na rozvoji evropské bezpečnostní a obranné politiky.*‘ Vláda bude usilovat o ‚*intenzivnější dialog*‘ s NATO. Haiderem tak dlouho a vehementně odmítané (!!!) rozšíření EU na východ je podle vládního programu (najednou!!!) ‚*v zájmu Rakouska*‘, protože podporuje mír a stabilitu v Evropě“.

- Rovněž ve věci „multikultury“ dělá Haider systematicky čelem vzad, k čemuž ho velmi ochotně „nutí lóžový bratr a spolkový prezident Klestil. Ještě před „schválením“ své vlády a složením slibu (tamtéž) „podepsali Schüssel a Haider preambuli vládního programu, *zformulovanou spolkovým prezidentem Klestilem.* Vláda v ní odsuzuje ‚*jakoukoli formu diskriminace a intolerance*‘, stejně jako ‚*odpor vůči cizincům, rasismus a antisemitismus.*‘ Vláda se hlásí k pluralitní demokracii, právnímu státu a ‚*evropskému mírovému projektu*‘. V preambuli se říká doslovně: ‚*Rakousko se hlásí k odpovědnosti za neblahou historii 20. století a za úděsné zločiny nacistického režimu*‘.“

- Jde tedy o absolutně stejné fráze, jakými již po léta zahrnují rakouské obyvatelstvo představitelé všech ostatních politických stran. Schüsselovo vládní prohlášení

se vysmálo prakticky všemu, za čím Haider (zdánlivě!) dosud stál („DT“, 10. 2. 2000): „Ve svém prvním vládním prohlášení se Schüssel *výslovně přihlásil* k rozšíření EU na východ: ‚Rozšíření EU znamená historickou šanci pro Rakousko‘, a dodal, že mu přinese ekonomický prospěch a společenské i kulturní obohacení. Nová vláda chce *prohloubit své vztahy s NATO*, avšak o definitivním vstupu neutrálního Rakouska se má rozhodnout v referendu.“

Ve výčtu indicií **skutečné** úlohy Jörga Haidera by se dalo pokračovat ještě hodně dlouho. Namísto toho postačí konstatování, že k nejhlasitějším křiklounům divadelní kampaně proti Haiderově účasti na vládě patřily od první chvíle USA a Izrael. Zřetelně to ukazuje, že skuteční vodiči loutek jsou na mnohem vyšší lóžové úrovni než ti, kteří sedí v budově vídeňské vlády. V podstatě pravdu vyslovil (podle jeruzalémského listu „Maariv“) izraelský velvyslanec v Rakousku, Meron: „Nevěřím, že by Haider znamenal ohrožení pro Židy v Rakousku nebo v Evropě.“ A s tím nelze než souhlasit: „Židé nejsou na Haiderově denním pořádku“ („DT“, 17. 2. 2000), nýbrž právě naopak: V **jejich** plánech je velmi dobře zakalkulován do denního pořádku Jörg Haider.

Z německého katolického časopisu „Pro Fide Catholica“ č. 10-13, roč. 2000
přeložil © Jaroslav Voříšek 2000

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com